Van Duivendijk wil blijven pionieren

door Rolf Bosboom

MIDDELBURG - Voor Leen van Duivendijk uit Middelburg is schilderen bijna een eerste levensbehoefte. „Ik doe het heel mijn leven al. Het is voor mij eten en drinken tegelijk. Ik kan bijna niet begrijpen dat er mensen zijn die *niet* schilderen."

Zijn werk van de afgelopen drie jaar is nu te zien in De Cleene Houttuyn. Voor de Middelburgse galerie, die begin dit jaar de deuren opende, is het de eerste abstracte tentoonstelling.
Zelf denkt Van Duivendijk niet in dergelijke termen. „Het onderscheid tussen figuratief en abstract bestaat voor mij niet. Wat is schilder is mijn werkelijkheid, mijn realiteit."
Evenmin laat hij zich iets gelegen liggen aan wat in de hedendaagse kunst actueel is en aan de indeling in categorieën die kunsthistorici graag maken. „Ik trek me niets aan van modes en trends. Ik laat me alleen leiden door mijn intuïtie. Ik ben ook bang voor het Anton Pieck-verhaal: dat je als kunstenaar een trucje ontwikkelt en dat vervolgens je hele leven uitvoert. Schilders die zich regelmatig vernieuwen boeien me het meest. Ook ik wil blijven pionieren."
Van Duivendijk maakt de laatste jaren 'verzamelingen'. Afzonderlijke werken combineert hij tot één nieuw doek, met veelal afwijkende vormen en formaten. Hij vergelijkt de aanpak met de werking van het geheugen, dat elke herinnering opslaat op een 'kaartje'. Die ongeordende stapel wordt tijdens de slaap 'gesorteerd' waardoor een nieuw, onderling verband ontstaat.
De tentoonstelling omvat werk van de afgelopen drie jaar. Daarin is een tweedeling zichtbaar. Aan de ene muur hangt ingetogener werk, dat een duidelijk contrast vormt met de intense, uitbundige kleuren aan de overzijde. Die zijn het resultaat van een reis die Van Duivendijk ondernam naar Ecuador, waar zijn dochter tijdelijk woonde in verband met een stage in Quito.
„Die reis heeft vreselijk veel indruk op me gemaakt", zegt hij. Vooral de kleurrijke kleding van de Indianen boeide hem mateloos. „Ik heb al die kleren gefotografeerd. Met die foto's ben ik later in Nederland naar de verfwinkel gegaan, om die kleuren exact te laten namaken."
Zijn impressies van de kleding, de gouden kerken en de altaren met zilverpapier heeft hij weergegeven in een reeks doeken die abstract ogen, maar tegelijkertijd heel realistisch zijn. „Toen mijn dochter ze later zag, zei ze: het is net of ik weer in Ecuador ben."

Zichtbaar

Van Duivendijk werkt veel met vlakken, geometrische vormen en contrasterende kleuren. De acrylverf brengt hij vaak laag over laag aan. „Je ziet hoe het is gedaan. Alles is zichtbaar. Ik laat de verf ook rustig druipen."
De 'rustige' kant van de expositie toont werken die in eigen omgeving zijn gemaakt, zoals 'Holland', waarin door de gezeefde kleuren de sfeer van een landschap in het voorjaar voelbaar is.
De kunstenaar laat zich vaak door muziek inspireren, zoals het werk van componist Simeon ten Holt. Bijzonder ook is *Requiem 1953*, gemaakt naar aanleiding van de gelijknamige compositie van Douwe Eisenga over de watersnoodramp. „Dat is schitterende muziek." Hoe abstract het schilderij misschien ook lijkt, het is een uitzonderlijke verbeelding van de Ramp, waarin de onbeheersbare grilligheid van het water en het contrast tussen dag en nacht onmiskenbaar zichtbaar zijn.
Uit de jongste werken blijkt dat de ervaringen in Ecuador langzaam aan het wegzakken zijn en de kleuren minder intens worden. Steeds meer concentreert Van Duivendijk zich op de structuur van de verf. „Het is nog abstracter dan abstract. Ik schilder nu echt om het schilderen en laat de kwast de baas zijn over mezelf."

Expositie: Schilderijen van Leen van Duivendijk, tot 18 december in galerie De Cleene Houttuyn, Langeviele 45, Middelburg. Geopend: do.-za., 13-17 uur. Tegelijk met de tentoonstelling zijn in de galerie sieraden van Margareta Van Acker uit Zelzate te zien.

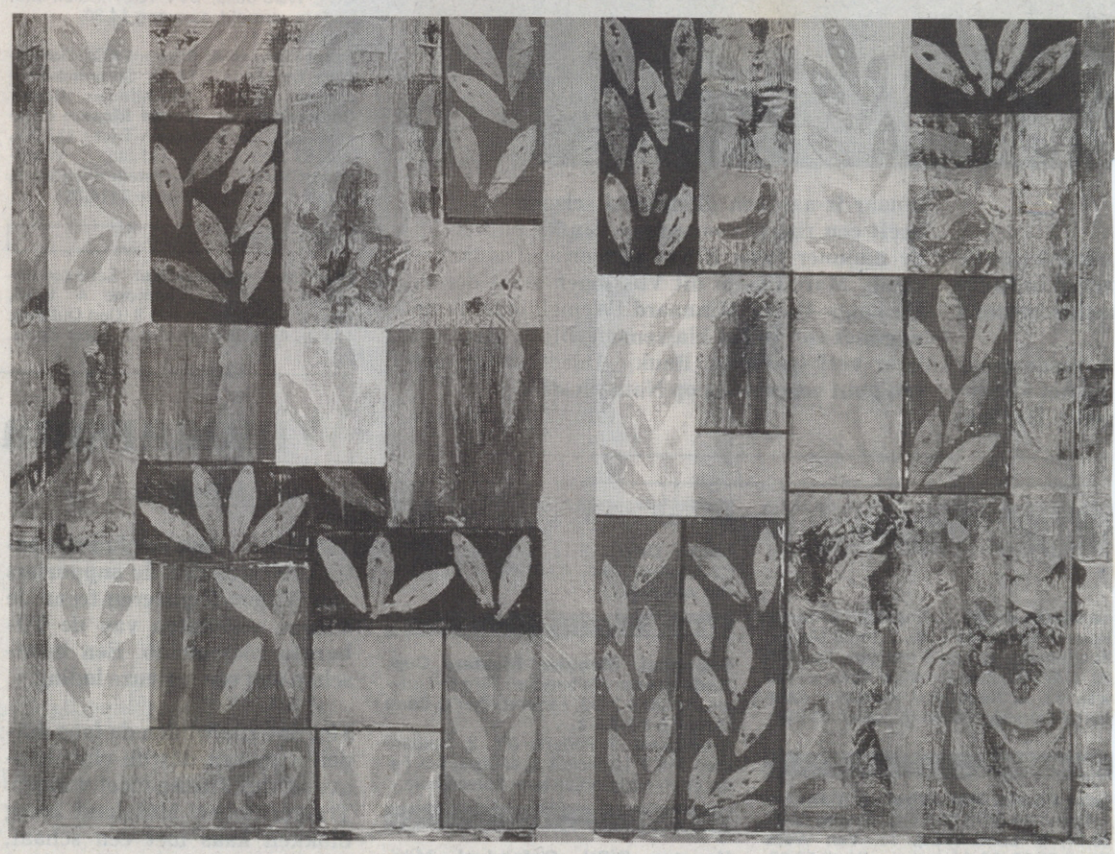

Ecuador, **schilderij van Leen van Duivendijk.** foto Ruben Oreel